

Forfatter: Michaëlis, Sophus

Titel: Udrag fra Æbelø

Citation: Michaëlis, Sophus: "Æbelø", i Michaëlis, Sophus: *Æbelø*, 1895, s. 65. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-michs_04-shoot-idm139805118230880/facsimile.pdf (tilgået 22. september 2021)

Anvendt udgave: Æbelø

løse Liv og haanede al menneskelig Lidelse, fordi han saa, hvorledes i Naturens evige Kamp alting led og dog bukkede under uden at udtrykke sin Klage, uden Krav paa Deltagelse, samtidig hadede han Døden og gyste ved Tanken om, at naar den engang kom til ham, vilde den isne hans Arme, saa han ikke kunde slaa sin usynlige Fjende i Ansigtet, og lamme hans Tunge, saa han ikke kunde udspy sin Protest.

Sten Basse havde giftet sig med en Kvinde, han tog med Vold. Bedst som han hoverede over at have knækket hendes Vilje een Gang for alle, bed hun ham i Hagen, saa Blodet sprang frem, og spyttede ham hans eget Blod ind i Øjnene. Han studsede af Beundring over denne Kraft. Han havde tænkt at forlade hende med det samme. Nu løftede han hende i sine Arme bar hende ud af hendes Faders Gaard, ned i Stalden, bandt hende til sin Hest og red bort — hjem til sit eget.

Deres Ægteskab havde først været som en lang Række Gjentagelser af det første Sammenstød. Tilsidst elskede hun ham, som Hesten elsker Jærnbidslet mellem sine Tænder og Pigsporen i sin Flanke. Hun lod sig ikke kue af de Hug, han gav hende, men den svageste var

hun, og hun elskede ham, fordi han var stærk nok til at være den stærkeste.

Hun skænkede ham Børn. Og i ham, den store Livsforagter, fremspirede der en Tro paa Livet netop i disse Børn, der skulde træde ind i Livskampen hærdede med al den stolte Overlegenhed, han selv havde samlet, med staalsatte Nerver, der ikke skulde krympe sig i blødagtig Følsomhed, der kun var en Begyndelse til Kraftens og Livets Svækkelse.

Men selve den hensigtsløse Tilfældighed, hvorover han haanlo i Naturen, ramte ham i hans eget Kød. Thi Døden snappede hans Sønner bort, tilfældigt og uanet, som Svalen snapper Myggen i Luften.

Den ene styrtede som lille Dreng i Borggraven, mens Faderen stod paa Taarnets øverste Tinde og maalløs af Skræk hørte Plasket og Nødskriget uden Middel til at kunne redde; thi at styrte sig fra Taarnet var den visse Død og at ile ned gav netop Døden Forspring til at sejre.

Den anden Søn fik Solstik paa Marken og døde straks efter at være baaret hjem. Men den tredie fik dog den tungeste Død — tungest for Sten selv; thi han døde for Vaadeskud af Faderens egen Haand.